

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Obornikach I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Tomasz Vogt- Kostecki

Protokolant: Małgorzata Pyssa

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2018 r. w Obornikach

sprawy z powództwa Kancelaria (...) z.o.o z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7.820,89 (siedem tysięcy osiemset dwadzieścia 89/100) złotych wraz z:

- ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 7.630,89 od dnia 8 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;

-ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 190 złotych od dnia 27 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.966,68 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

Asesor sądowy Tomasz Vogt- Kostecki

UZASADNIENIE

Kancelaria (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. (obecnie Kancelaria (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.) wniosła pozew do Tutejszego Sądu przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W., domagając się zasądzenia od pozwanej na swą rzecz kwoty 7 820, 89 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od: 1) kwoty 7 630, 89 zł od dnia 08-12-2016 r. do dnia zapłaty, 2) kwoty 190, 00 zł od dnia 27-06--2017 r. do dnia zapłaty, o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko powódka wskazała m.in. że wyniku kolizji w dniu 05-11-2016 r. uszkodzony został pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji drogowej posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A., gdzie niniejsza sprawa została zgłoszona celem likwidacji szkody. Po dokonanych oględzinach Zakład (...) określił wartość uszkodzeń pojazdu na kwotę 6 218, 10 zł i w takiej wysokości przyznał odszkodowanie właścicielowi pojazdu. Powódka w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 25-05-2016 r. nabyła wierzytelność dochodzoną w niniejszym procesie. Powódka zleciła wykonanie certyfikowanemu rzeczoznawcy samochodowemu wykonanie oceny technicznej nr (...), który określił wartość kosztów naprawy pojazdu na kwotę 13 848, 99 zł. Koszt sporządzenia prywatnej opinii wyniósł 190,00 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 09-08-2017 r. referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty wniosła pozwana, zaskarżając nakaz w całości. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów

postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu przyznała, że na skutek zdarzenia z dnia 05-11-2016 r. prowadziła postępowanie likwidacyjne i wypłaciła na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w kwocie 6 218, 10 zł. Wskazała, że w jej ocenie wypłacona wysokość odszkodowania odpowiada wysokości szkody. Jednocześnie pozwana zakwestionowała sporządzoną w sprawie ekspertyzę prywatną i wskazała, iż koszty sporządzenia tej opinii nie powinny wchodzić w zakres szkody, biorąc pod uwagę, że wtoku niniejszego postępowania celem ustalenia wysokości szkody w pojeździe powołał dowód z opinii biegłego. W ocenie pozwanej powódka jako profesjonalistka winna we własnym zakresie i na własny koszt oceniać ryzyko prowadzonej działalności gospodarczej, z której czerpie dochody. Nadto wskazała, iż poszkodowany, który w rzeczywistości dokonał naprawy pojazdu i poniósł z tego tytułu koszty nie jest uprawniony do wyboru pomiędzy żądaniem zapłaty odszkodowania obejmującego zwrot faktycznie poniesionych wydatków na naprawę pojazdu a odszkodowania obejmującego hipotetyczne wyliczenie kosztów naprawy w specjalistycznym programie komputerowym. Pozwana podniosła, że skoro pojazd uszkodzony w kolizji jest używany przez 11 lat, to po pierwsze uszkodzone części nie przedstawiają wartości części nowych, a po drugie okres ich eksploatacji będzie krótszy aniżeli nowego pojazdu i nowych części.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 24-01-2018 r. powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05-11-2014 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki (...) o nr rej. (...) należący do M. P..

okoliczność bezsporna

W wyniku kolizji z dnia 05-11-2016 r. w pojeździe marki (...) o nr rej. (...) (dalej: pojazd) uszkodzeniu uległ tył i lewy tylny bok pojazdu, w tym: błotnik tylny lewy – zgnieciony, zderzak tylny – zagnieciony, rozerwany, pokrywa bagażnika-zagnieciony, pas tylny – odkształcony, zgnieciony, podłoga bagażnika – zgnieciona.

okoliczność bezsporna, a nadto dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu motoryzacji dr inż. W. G. z dnia 10-07-2018 r., (k. 94-107), zeznania świadka M. P. (k. 79-79v)

Koszt naprawy pojazdu w związku ze szkodą z dnia 05-11-2016 r., przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych oraz wykonany w warsztacie nieautoryzowanym na terenie P. i okolic z zastosowaniem średniej stawki robocizny w wysokości 100 zł/rbg wynosi 11 647, 58 zł netto (14 362, 52 zł brutto).

dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu motoryzacji dr inż. W. G. z dnia 10-07-2018 r., (k. 94-107)

Sprawcę wypadku łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Pozwana określiła wartość uszkodzeń pojazdu, w wyniku kolizji z dnia 05-11-2016 r. na kwotę 6 218, 10 zł. Decyzją z dnia 30-11-2016 r. pozwana przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 6 218, 10 zł.

okoliczności bezsporne, a nadto dowody: kosztorys szkody pojazdu powstałej w dniu 05-11-2016 r. sporządzony przez pozwaną (k. 15-17), decyzja pozwanej o przyznaniu odszkodowania z dnia 30-11-2016 r. (k. 14), zeznania świadka M. P. (k. 79-79v)

Umową cesji wierzytelności z dnia 25-05-2017 r. M. P. przełał wierzytelność przysługującą mu od pozwanej z tytułu uszkodzenia pojazdu w dniu 05-11-2016 r. na rzecz powódki.

okoliczność bezsporna, a nadto dowód: umowa cesji z dnia 25-05-2017 r. (k. 18-19), zeznania świadka M. P. (k. 79-79v)

Powódka zgłosiła się do rzeczoznawcy samochodowego mgr inż. D. S. celem wykonania kalkulacji kosztów naprawy pojazdu. Rzeczoznawca D. S. na podstawie kosztorysu dokonanej przez Zakład (...), sporządził kalkulację naprawy

pojazdu nr (...) z dnia 13-06-2017 r., w którym określił wartość kosztów naprawy pojazdu na kwotę 13 848, 99 zł brutto. Koszt oszacowania szkody przez prywatnego rzeczoznawcę D. S. wyniósł kwotę 190, 00 zł.

dowód: kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 13-06-2017 r. sporządzona przez mgr inż. D. S. (k. 21-30), faktura VAT nr (...) (k. 27)

Pismem z dnia 16-06-2016 r. powódka wezwała pozwaną do dopłaty kwoty 7 630, 89 zł tytułem wyrównania szkody poniesionej w związku z uszkodzeniem pojazdu wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wymagalności do dnia zapłaty oraz zapłaty kwot 190, 00 zł tytułem poniesionych kosztów związanych ze sporządzeniem opinii technicznej wraz z kalkulacją naprawy.

Pozwana odmówiła wypłaty kwot tytułem uzupełniającego odszkodowania, wskazując, że wypłacone kwoty w całości rekompensują szkodę wynikającą z kolizji z dnia 05-11-2016 r.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 16-06-2017 r. (k. 31-32), pismo pozwanej z dnia 22-06-2016 r. (k. 34)

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów przyznanych przez strony, dowodów z dokumentów, zeznania świadka M. P. oraz na podstawie opinii biegłego z zakresu motoryzacji dr inż. W. G..

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę w pełni, albowiem zostały sporządzone przez osoby do tego upoważnione, w zakresie swych kompetencji a ani Sąd z urzędu ani też żadna ze stron nie znaleźli podstaw by kwestionować ich moc dowodową.

Dokumenty dołączone do pozwu, w szczególności: prywatna ekspertyza wykonana przez D. S. nie są dokumentami urzędowymi; są to wyłącznie dokumenty prywatne, a zatem stanowią dowód tego że osoba które je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. (...) opinia sporządzona przez D. S. nie stanowi dowodu na wysokość szkody zaistniałej na skutek kolizji z dnia 05-11-2016 r., a jedynie dowód na to, że D. S. taką opinię sporządził. Sąd w pełni podziela stanowisko wyrażane w orzecznictwie i w doktrynie, że: opinie pozasądowe wykonane na zlecenie stron lubi innych organów niż sąd orzekający, nawet jeżeli zostały sporządzone przez biegłego sądowego i w ramach postępowania (cywilnego, karnego, czy administracyjnego), nie mogą być traktowane jako dowód z opinii biegłego. Stanowią dowód co najwyżej tego, że osoba, która podpisała taką ekspertyzę, złożyła oświadczenie zawarte w opinii oraz element stanowiska strony (wyroki Sądu Najwyższego z 11-06-1974 r., II CR 260/74, LexisNexis nr 322007; z 08-11-1988 r., II CR 312/88, LexisNexis nr 320675; z 08-06-2001 r., I PKN 468/00, OSNP 2003, nr 8, poz. 197, LexisNexis nr 354081; cyt. za: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. pod red. Małgorzaty Manowskiej, Warszawa 2013, s. 490) Jednocześnie wskazać należy, że wobec niekwestionowania wysokości kosztu sporządzenia ekspertyzy w kwocie 190 zł przez pozwaną, a nadto przedstawienia przez powódkę faktury VAT na okoliczność kosztów sporządzenia przedmiotowej opinii, Sąd przyjął, że powódka faktycznie poniosła koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy w tej wysokości.

Zeznania świadka M. P. Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Jego zeznania były spójne, logiczne, spontaniczne i szczerze, a nadto korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Jednocześnie wskazać należy, że zeznania świadka były tylko częściowo przydatne dla rozstrzygnięcia. Faktami istotnymi było, że doszło do kolizji i pojazd został uszkodzony, iż pozwana uznała swoją odpowiedzialność za szkodę co do zasady i wypłaciła odszkodowanie. Natomiast bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawały zeznania świadka, gdzie wskazywał on, w jaki sposób naprawił pojazd, jakich części użył przy naprawie tego pojazdu i z jakich powodów, a także jaką wartość przedstawiał w ocenie świadka pojazd po dokonaniu przez niego naprawy. W ocenie Sądu okoliczność czy pojazd został naprawiony w całości czy w części i za jaką kwotę nie ma znaczenia dla określenia wysokości należnego odszkodowania. Istotne pozostaje, jaką kwota pozwoliła na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 05-11-2016 r. Te zaś informacje stanowią wiadomości specjalne co do których winien wypowiedzieć się biegły. Subiektywne przekonanie świadka, że pojazd po dokonanej przez niego naprawie za kwotę uzyskaną od ubezpieczyciela wraz z kwotą 1 100 zł wyłożoną przez świadka, został przywrócony do stanu sprzed kolizji, nie pozwala na ustalenie faktu, czy dokonane za tę kwotę naprawa faktycznie pozwalała na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji. Miarodajna w tym zakresie

pozostaje opinia biegłego odpowiedniej specjalności. Z tego względu Sąd nie uczynił zeznań świadka w tym zakresie podstawą ustaleń faktycznych, jak nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Postanowieniem z dnia 05-02-2018 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu motoryzacji celem ustalenia, ile wynosi koszt przywrócenia pojazdu marki A. o nr rej. (...) do stanu sprzed zdarzenia z dnia 05-11-2016 r.

Stosownie do treści przepisu art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Opinia biegłego z zakresu motoryzacji dr inż. W. G. z dnia 10-07-2018 r. jest opinią spójną, jasną i kompletną. Wnioski płynące z opinii w pełni korespondowały z tezą dowodową zakreśloną przez Sąd. Biegły w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wskazał, jaki był koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 05-11-2016 r. Należy wskazać, że biegły wskazał na jakiej podstawie ustalił koszt naprawy pojazdu i z jakiego systemu kalkulacji szkody korzystał. Nadto biegły podał, że zakres uszkodzeń pojazdu ustalił w oparciu o ustalenia rzeczoznawcy pozwanej oraz rzeczoznawcy, któremu powódka zleciła wykonanie prywatnej ekspertyzy, a także dokumentację fotograficzną pojazdu, dokumentację znajdującą się w aktach szkodowych numer (...). Zakres uszkodzeń pojazdu nie był zaś między stronami sporny. Biegły podał również, że do kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 05-11-2014 r. przyjął koszt naprawy pojazdu w warsztatach niezależnych na terenie regionu P. i okolic z zastosowaniem średniej stawki robocizny w wysokości 110 zł/rbh i zastosowanie oryginalnych części zamiennych. Biegły wyjaśnił, iż przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia oraz prawidłowej i bezpiecznej dalszej eksploatacji wymaga zamontowania oryginalnych fabrycznych części zamiennych. Wskazał, że wynika to z faktu, iż w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak jest informacji, która by wskazywała, że w pojeździe były zamontowane nieoryginalne części zamienne. W ocenie biegłego zamontowanie oryginalnych części zamiennych w trakcie naprawy pojazdu przywraca jego stan estetyczny. Opinia nie została zakwestionowana przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (art. 805§1 k.c.). Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art.822§1 k.c.). Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co, do zasady jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (por. uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003, III CZP 32/03, LEX nr 78592).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej deliktowej są: szkoda, wystąpienie faktu, za który ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot, czyli czynu niedozwolonego oraz związek przyczynowy między czynem niedozwolonym, a szkodą w tej postaci, że szkoda jest jego zwykłym następstwem.

Za niebudzący wątpliwości w orzecznictwie należy uznać pogląd wyrażony w uchwale składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12-04-2012 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 80/11, (OSNC 2012, nr 10, poz. 212 z głosem T. Szanciły, MoP 2013, nr 7, s. 385), podzielany przez Sąd Rejonowy, iż:

Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione **koszty nowych części** i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”.

Wskazać należy, że w sytuacji, gdy uszkodzeniu w wyniku kolizji uległ pojazd mechaniczny, szkodą jaką poniósł właściciel tego pojazdu, jest **koszt przywrócenia tegoż pojazdu do stanu sprzed kolizji** (wyjątek stanowi zaistnienie tzw. szkody całkowitej). Przy czym w świetle stanowiska wyrażanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, iż: świadczenie należne od ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia OC ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały już w wyniku wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę osobie trzeciej, a który istnieje już od chwili wyrządzenia jej szkody. Dla określenia chwili powstania obowiązku ubezpieczyciela spełnienia świadczenia z umowy ubezpieczenia OC nie ma zatem znaczenia okoliczność, czy uprawniony z tej umowy faktycznie naprawił już szkodę, a nawet czy zamierza to uczynić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27-06-1988 r., I CR 151/88, (...) 1989 nr 10-12, s. 310) .

Powyższe wprost przekłada się na niniejszą sprawę.

Nie budziło wątpliwości, że pozwana co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę majątkową spowodowaną opisaną w pozwie kolizją. Nie było również sporne, że powódka, na skutek nieprzerwanego ciągu umów cesji wierzytelności, nabyła skutecznie wierzytelność przysługującą pierwotnie poszkodowanemu z tytułu kolizji pojazdu z dnia 05-11-2016 r. Nadto, za bezsporną między stronami należy także uznać zasadę, iż koszt naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji mieści się w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej. Wynika to z faktu, iż pozwana częściowo pokryła szkodę związaną z uszkodzeniem pojazdu na skutek kolizji z dnia 05-11-2016 r. Jednocześnie sporna jest między stronami wysokość odszkodowania jakie przysługuje (w wyniku cesji) powódce w niniejszym przypadku.

Zasadniczą zatem kwestią było rozstrzygnięcie zagadnienia, jaki był koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 05-11-2016 r. Pozwana stała na stanowisku, że koszt ten zamykał się w kwocie wypłaconego przez pozwaną odszkodowania w kwocie 6 218, 10 zł, natomiast powódka powołując się na prywatną ekspertyzę rzeczoznawcy, stała na stanowisku, że koszt ten wynosił 13 848, 99 zł. Nadto powódka dochodziła kwoty 190 zł tytułem kosztu sporządzenia opinii prywatnego rzeczoznawcy.

Z uwagi na to, że ustalenie wysokości kosztu naprawy pojazdu uszkodzonego na skutek kolizji wymaga wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego, celem ustalenia jaki był koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 05-11-2016 r.

Biegły z zakresu motoryzacji dr inż. W. G. w opinii sporządzonej w dniu 10-07-2018 r. ustalił, że koszt naprawy pojazdu wykonanej w warsztacie nieautoryzowanym na terenie P. i okolic z zastosowaniem średniej stawki robocizny w wysokości 110 zł/rbh i oryginalnych części zamiennych wynosi 11 647, 58 zł netto (14 326,52 zł brutto).

Z uwagi, na to, że opinia nie została zakwestionowana przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu, powyższa opinia okazała się w pełni przydatna do ustalenia wysokości szkody w niniejszej sprawie. W szczególności należy w pełni podzielić stanowisko biegłego, iż do kosztów niezbędnych i celowych naprawy pojazdu wchodzi koszt nowych i oryginalnych części zamiennych, jak i koszt naprawy według stawek robocizny stosowanej w nieautoryzowanych warsztatach na terenie P. i okolic. Odnosząc się do zarzutu pozwanej, wskazanego w sprzeciwie, że uszkodzone części nie przedstawiają wartości nowych, a okres ich eksploatacji będzie krótszy, aniżeli nowego pojazdu i nowych części wskazać należy, iż biegły w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości wskazał we wnioskach opinii, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia oraz prawidłowej i bezpiecznej dalszej eksploatacji wymaga zamontowania oryginalnych fabrycznych części zamiennych. Innymi słowy pełne naprawienie szkody wymaga zastosowania oryginalnych części zamiennych, a zastosowanie innych części nie przywróci pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 05-11-2016 r.. Nadto wskazać należy, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonego w cytowanej wyżej uchwale z dnia 12-04-2012 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 80/11, zasadą jest, że odszkodowanie obejmuje koszt części nowych, chyba, że ubezpieczyciel zdołałby wykazać, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu. W ocenie Sądu zaś pozwana okoliczności tej nie wykazała. Nie kwestionowała bowiem opinii biegłego, w zakresie że zastosowanie oryginalnych fabrycznych części zamiennych jest niezbędne dla przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji. W konsekwencji należało przyjąć, że pozwana nie wykazała, by zamontowanie części fabrycznie

nowych prowadziło do wzrostu wartości pojazdu, a zatem by istniały podstawy do obniżenia odszkodowania o kwotę odpowiadającą wzrostowi jego wartości. Strona pozwana nie kwestionowała również wniosków opinii biegłego, iż do celowego kosztu naprawy pojazdu wchodziły koszty robocizny według stawek obowiązujących w nieautoryzowanych warsztatach na terenie P. i okolic. W szczególności pozwana nie kwestionowała wniosków, iż przyjęta przez pozwaną stawka roboczogodziny w przeprowadzonej kalkulacji została przez nią dwukrotnie zaniżona.

Sąd, aprobuje wnioski wypływające z opinii biegłego, mając na uwadze, że do kosztów niezbędnych i koniecznych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 5-11-2016 r. wchodziły koszty robocizny wykonanej w warsztacie naprawczym działającym na terenie P. i w okolicach oraz koszty oryginalnych części zamiennych, przyjął, że koszt ten wyniósł kwotę 14 326, 52 zł brutto. Jednocześnie wskazać należy, iż żadna ze stron nie kwestionowała, iż koszty naprawy nie przekraczają wartości pojazdu ustalonej na dzień szkody i w związku z czym naprawa jest ekonomicznie uzasadniona.

Kolejnym zagadnieniem było rozstrzygnięcie kwestii czy do szkody wynikającej z kolizji z dnia 05-11-2014 r. wchodziły koszty poniesione przez powódkę z tytułu sporządzenia prywatnej ekspertyzy co do uzasadnionego ekonomicznie kosztu naprawy pojazdu w kwocie 190 zł.

Wskazać należy, że powyższe zagadnienie było już przedmiotem rozważań w judykaturze. W uchwale z dnia 18-05-2004 r. w sprawie o sygnaturze III CZP 24/04 Sąd Najwyższy wyraził pogląd – podzielany przez Sąd Rejonowy – iż:

„Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ze szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego”.

W realiach niniejszej koszt ekspertyzy wykonanej na zlecenie powódki, należy uznać za koszt celowy, wchodzący w zakres szkody. Powódka nie posiadając specjalistycznej wiedzy, mogła - w ocenie Sądu – zlecić wykonanie ekspertyzy, celem przeprowadzenia kalkulacji szkody, jaką poszkodowany poniósł w wyniku kolizji z dnia 05-11-2016 r. Zlecenie wykonania przedmiotowej prywatnej ekspertyzy miało na celu ustalenie jaki był rzeczywisty koszt naprawy pojazdu i było niezbędne powódce dla weryfikacji w jakim zakresie mogła ona domagać się od pozwanej odszkodowania. Przy tym Sąd nie podziela zapatrywania pozwanej, że powódka jako trudniąca się zawodowo dochodzeniem odszkodowań powinna we własnym zakresie ponosić koszty weryfikacji wysokości dochodzonego odszkodowania. Przeciwnie powódka może zlecać kalkulację wysokości szkody osobom posiadającym specjalistyczną wiedzę techniczną z tego zakresu, a koszty takiej ekspertyzy wchodziły w zakres dochodzonego odszkodowania. Jednocześnie wskazać należy, że przedmiotowa opinia prywatna rzeczoznawcy wyrażała uzasadnione wątpliwości powódki, co do prawidłowości wyliczenia szkody przez pozwaną, co znalazło wyraz we wnioskach opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu motoryzacji powołanego przez Sąd w niniejszym postępowaniu. Reasumując koszt wykonania prywatnej ekspertyzy w kwocie 190, 00 zł wchodził w zakres szkody, a poniesienie przez powódkę kosztów w tym zakresie było celowe.

Łącząc powyższe elementy należało przyjąć, że powódka wykazała istnienie szkody zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Skutkowało to zasądzeniem od pozwanej na rzecz powódki kwoty 7 820, 89 zł na którą to kwotę złożyły się: 1) kwota 7 630, 89 zł stanowiąca różnicę między wykazanim i dochodzonym przez powódkę kosztem naprawy pojazdu w wysokości 13 848, 99 złotych brutto (powódka nie domagała się zasądzenia pełnego kosztu naprawy pojazdu w wysokości 14 326, 53 zł brutto, a jedynie części tej kwoty w wysokości 13 848, 99 zł), a kwotą wypłaconego przez pozwaną odszkodowania w wysokości 6 218, 10 złotych, 2) kwota 190,00 zł stanowiąca koszt prywatnej ekspertyzy.

Zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 7 630, 89 od dnia 08-12-2016 r. uzasadnione było datą zgłoszenia do pozwanej roszczeń odszkodowawczych, które miało miejsce 07-11-2016 r. Stosownie zaś do treści przepisu art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

Zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 190, 00 zł od dnia 27-06-2017 r. uzasadnione było dniem doręczenia powódce odpowiedzi pozwanej na przesądowe wezwanie do zapłaty (k. 34 akt), z uwagi na to, że w tym dniu pozwana dała wyraz temu, że nie spełni świadczenia w żądanej przez powódkę wysokości, a zatem od tego dnia pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia w zakresie kosztów prywatnej opinii.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec jak w pkt 1. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Mając na uwadze stanowiska stron i rozstrzygnięcie Sądu należało uznać że powódka „wygrała” niniejszy proces w całości. Do kosztów wyłożonych przez powoda zaliczyć należy: opłatę od pozwu (392 złote, obliczoną na podstawie przepisu art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28-07-2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. z późn. zm.) – 5% x 7821 zł), opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 złotych), koszty zastępstwa procesowego, obliczone na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22-10-2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) w wysokości 1800 zł (wartość przedmiotu sprawy wynosiła 7 821 zł, a zatem mieściła się w przedziale powyżej 5 000 zł do 10 000 zł, co uzasadniało zastosowanie § 2 pkt 4 Rozporządzenia) oraz koszty opinii biegłego (poniesione w połowie przez powódkę) w kwocie 757, 68 zł. Połączenie tych elementów skutkowało orzeczeniem jak w punkcie 2 wyroku.

Asesor sądowy Tomasz Vogt-Kostecki